

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Under det svindende lys

Citation: Hjortø, Knud: "Under det svindende Lys", i Hjortø, Knud: *Under det svindende Lys*, Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck, 1933, s. 144. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: [https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hjort\\_16-shoot-idm139728779354672.pdf](https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hjort_16-shoot-idm139728779354672.pdf) (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Under det svindende Lys

Hermed er jeg så kommet til det betydeligste, synes jeg, Beethovens livsværk: kvartetterne. Allerede i den første kvartet opus 8 føler man sig inde i en anden verden end den de to første symfonier eller i de tidligste klaversonater, c med den syvende kvartet opus 59 er vi oppe på en af musikens tinder, og det sker nu kun et par gange, at man står ov for et svagt stykke, som variationerne i es dur kvartette hvorimod klaversonaterne, også de senere, stadig er r ujævne. Beethoven vilde heller ikke i sine kvartetter la s nøje med en verdensmandsmæssig elegance som i den ottende symfoni, eller en noget banal munterhed som i finalen af de syvende. Han er i sine kvartetter oppe på en højde, hvor ikl ethvert tema kan bruges. Men at skildre kvartetterne nærmer det kan jeg ikke forsøge på, de høres jo også stadig. Engai kaldtes de sidste af dem som bekendt »de gale«. Selvfølg lig. Det manglede jo kun, at musik af denne højde strå blev forstået. Så forstående er ingen samtid. Nu er kvartetterne næsten populære. Det er ellers værd at lægge mærke t at i visse partier af sine kvartetter, især de sidste, går Be thoven delvis tilbage til den polyfone form, og han komm også noget bort fra den afrundede melodi. Jeg anfører eksempel, der ikke sjældent er lejlighed til at høre, den f 145 ste sats af cis moll kvartetten, der i sin uendelige melodi ikke er uden lighed med mangan en adagio af Bach.